

א) השמח שמעע דנטל ולעיל גבי תלמן קאמי ר"מ כל שדריכו לנתות לרשב"ל לא דרדיה הא דרביה. מוס' ישנים, ט' תוס' דמלתין פ"א העדיות פ"ג, א' תוספ' עדיות פ"ג, ד' נלקמן ו:א, ה' ועידותין לה:י, ו' שם, ז' ומוספתא פ"א, ח' לעיל ג: שבת מגב, ימרא, ט' ק"א גם את הכן, ט"ז, ט' דף ו:א, ט' לעיל ב:א, ט' דף ו:א, ט' לעיל ב:.

גליון הש"ס

גפ' אמר אב"י כגון שלקחה חובם. ע"י חולין דף י' ע"א מוס' ד"ה בנמה לר"י:

מוסף תוספות

א. שבין ראשון לשני. מפ"ב. ב. וצריך לדעת מעשה בין השמשות ולאכול בה. מוס' הא"ש סוטה מו: ד"ה סוטה דל. ג. לענין אפרוחים, דבעודה במעי אמה אינה ראויה לגדל אפרוח עד שתצא לחורן, וא"כ איבא הכנה. מפ"ט.

מוסף רש"י

שי"ד לעמוד קודם. תעברו וגו' כו"ק ידלקו. דלא צטלי דקדמי טעמא שהיה ר' מילא אומר כל שדריכו לנתות מקדש את המעטב עמו ואין צטל ברוב, שכלא הכרס דברי שאין ממין טעלין בלחם ומתאים, כלחמא בנספחים גלגלי עוברין (מה: מן המלחים יחולקין מה) ממונה שני מלחם שנשמרו כגור, מין לעלה וכלא הכרס שנטלים במלחים יבשות א. יעלו בלחתי ומאחים. זו היא עליית ערלה וכלא הכרס דמזומה עולה בלחתי ומא, ויזין שפסל את האיסור, שאסורו איסור הנאה, כפל את העליה, הכי מילא לה נספחי גבי מכל חלב את מקדשו ממנו, דמשתעי במזומת מעבר שהיא אחד ממלח וקרי לה מקדשו, ומשתעי שמקדשו מקדש את המעטעדין בו (בבחים ע"ב). מוקדש. מלחם או מלחם, ללא צטל (בבוח א.א.ר). ורכמיס אומרים אינו מוקדש. אלא צטל (בבחים ע"ב). אלא ששה דברים בבלר. הן שמקדשים את כל המעטעדיס בהן, מוקד שהן גדולים ומתקין יקרים ומשויין במיין, וקלחי כרוב. לשון קלה ציזק שלו (שם). הראוי לערלה ערלה. מה שיש בללו מן חילן וריאי לערלה, מקדש את עירובו בלויסו ערלה (שם) כגון אגוזים ורימון ומצית, מקדשת את הכרסיס משום ערלה (בבוח א.א.ר). הראוי לכלאי הכרס. כגון

רואין אותן כחילו הן פרודות.
אם אין כאלן מלכה פומיין של היתר שהיא בהן כדי להעלות פי האיסור בלחד ומלכה רואין כחילו לטרות של כל הפומיין פרודות מעל הפומיין ומעורבות בשל שוליס ומנללא כולס

בספק הדמוע ומלטרפות התחתונת להעלות את לטרטא שעל הפה להזיל ותרומת פירות דרבנן מקיליס בהעלאתם:
וּר' **יהושע אומר** אם יש של מאה פומיין. של היתר לצד פומיין של איסור מעלין אותן בלחד ומלכה ולס לאו הפומיין אסורין ואין השוליס מועילין לצטל הפומיין הזיל וחינן בספק הדמוע:
רבי יהודה אומר. לא כן נחלקו ר' אליעזר ור' יהושע אלא כן נחלקו ר' אליעזר אומר כו':

מאות פומיין. וכו"ן בכלל הספק אין מעלין את היחיד הזיל פומי הכלי דבר שיש בו מניין הוא לא צטלי ואפילו דרבנן. אכל דרסה בעגול כו':
הכי קאמר דרסה בעגול. דעכשו אינן ניכרות שהרי מדובקות ואינו יודע היכן היא אם בצפונה של עגול או בצרונה הזיל והשתא לאו בת מניין היא ולא מנכרל דברי הכל יעלו ותנא דלעיל ר' יהודה וליבא דברי יהושע היא:
רז אשי אמר לעולם. הא קאמר וספקא אסור ספק יוס טוב ספק חול קאמר ודקשיא לך לרז יוסף ולרזי יתק ספק דרבנן הוא ולקולא הכא חזינן לחומרא הזיל יש לו מתירין לנחר:
אפילו דרבנן. כגון ציאה דגזרת פירות הגושרין היא לא צטלה בתערובת וכי הכי דבצטולה מחמירין מהאי טעמא בספקה נמי מחמירין מהאי טעמא:
ציאה תאכל. אם נולדה ציוס טוב:
פשיטא דהיא ומהה שריא. כלומר אם צא לומר כצית שמאי לשמעין ציאה אמה למה לי פשיטא דשריא:
היא **ואמה אסורה.** דשמעין לר' אליעזר דלית ליה מוקצה דתנן בפרק המציא (לקמן דף נ"ד.) ר' אליעזר אומר עומד אדם על האמוקצה כו' אלמא הכנה בעי:
אגז אמה. אם אזולין את אמה היום תאכל אף היא:
שלקחה ספס. תרנגולת זו קנאה סתם:

גוזמא קפני. כלסם שרואה להחזיק דבריו מדבר ימרי'. ובעומדת ללכילה קאמר ונחלק על צית הלל האוסרים ואמה לא אינטרקא ליה אלא גזיס ואמר מילתא מירא הכל יאכל גם את האצ"ט גם את האם:
דר' אליעזר צן יעקב. אוסר אפרוחים שלא נפתחו עיניהם ופליגי רבנן עליה ולקמן' מימיין לה בגמרא:
גוזמא. אע"פ דלא אפשר גזיס ואמר מילתא דטופיינא. גוזמא דבר שניו שאינו מתקבל:
שם ויוס טוב. הסמוכין והוא הדין ליוס טוב ושבט:
קדושה אחת היא. הכי הן כיוס אחד ארוך:
ארבעה זקנים אליבא דר' אליעזר. בערוצין צפ' בכל מערבין (דף נ"ח.):
דאמר שסי קדושות הן. ומערב ליוס א' לזמורח ולשני למערב:
הכנה דרבה. דלמרי' הכנה צידי שמים מתסרל מיוס טוב לשבת דסעודת שבת בעיח הזמנה מיוס חול מגזרת הכתוב:
עדיין היא מחלוקת. צ"ש וצ"ה צזה כסם שנחלקו לצו ציוס:
אושפיזיניה. בעל הבית:
מיו"ט לשבת. היום נולדו והיה רואה לאכלן למחר בשבת:
לאטוויניה. לללותן האידנא. מי אסירי צטלטול צו ציוס או לא:
מאי דעסיך. דפשיטא לך דלמחר מיהא שרו משום דקיימא לן רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן מיהו צטלטול האידנא אסירי דאפילו ר' יוחנן לא שרי לללותה היום אלא לגומעה למחר אם היה יו"ט קודם לשבת אכל ציומיה לא ואפילו צטלטול:
והשניא. סיעתא:
דבר לא מוקי אמורא עליוס. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש דרשה לרבים:
מיומא טבא לחבריה. כלומר משעשה היום יוס טוב דהיינו ללחר סעודה עד מחר:
משום שכרות. דבר ארוויי (הס: מורי דברהה שלו כדלמרינן בצרכיות' וסבור אסור להורות דמצי זין וסכר אל תשת (ויקרא י') ומצי להורות את בני ישראל (הס:)

ביצה פרק ראשון ביצה

נימא קסבר רב קדושה אחת הן. תימה לימא דקסבר שתי קדושות הן אלא הטעם הוי מגו דלתקלא לצינ השמשות*
דשמא יוס שבת הוא לתקלא לכולי יומא דיוס שני וי"ל דלא אמרינן מגו משום יוס שהוא לשעבר דדוקא להצא אמרינן הכי כגון צין השמשות

דמחילת יוס טוב או צין השמשות דשבת שמא שבת הוא ותימה דהא צסוכה (דף י'). אמרינן גי"י סוכה אסורין עד מוצאי יוס טוב האחרון של חג שהוא יוס תשיעי שהוא ספק יוס שמיני ועל כרחיך טעמא משום דלתקלא צין השמשות דשמא יוס שמיני הוא והיינו לשעבר וי"ל דמוקצה מחמת מלוא שאני כדמפרש טעמא התם דילמא מתרמיא ליה סעודה ואליל צגוה והתם אמרינן אפילו לשעבר*
אכל הכא מוקצה דמחמת חסור לא אמרינן הכי:

אלא בהכנה דרבה קמפלגי. ותימה דהא אמרינן ט' כל היכא דמתילדא האידנא מלחמול גמריה לה ואם כן כשחל יוס טוב ללחר השבת והציאה נולדה בשבת היא נגמרת ציוס שהוא חול ואם כן מאי הכנה איכא וי"ל דמכל מקום כשנולדה בשבת הרי זו הכנה לגמ בשעת לידה שייך הכנה ג ועוד יש לומר דכיון דלס נולדה ציו"ט הרי זו אסורה אם נלמר כשנולדה בשבת הרי היא מותרת בצטיל אותה לידה דשבת אם כן הוי שבת ממין ליוס טוב:

רבי יהודה אומר משום ר' אליעזר עדיין היא מחלוקת. ואע"ג דפירש"ה לעיל דר' יהודה צכירא ליה דלא נחלקו צ"ש וצ"ה דבר זה מ"מ לא קשיא מהכא דהא דידיה והא דרביה:
ומנן

דרבי אליעזר בן יעקב אלא היכא דיצא לאויר העולם אבל היכא דלא יצא לאויר העולם לא פליגי אלא אפרוח וקליפתו גוזמא הכא נמי תאכל היא ואמה גוזמא אתמר ט' שבת ויום טוב רב אמר ה"נולדה בזה אסורה בזה ור' יוחנן אמר נולדה בזה מותרת בזה נימא קסבר רב קדושה אחת היא והאמר רב הלכה כארבעה זקנים ואליבא דרבי אליעזר דאמר שתי קדושות הן אלא הכא בהכנה דרבה קמפלגי רב אית ליה הכנה דרבה ורבי יוחנן לית ליה הכנה דרבה כתנאי ג נולדה בשבת תאכל ביו"ט טוב תאכל בשבת ר' יהודה אומר משום ר' אליעזר עדיין היא מחלוקת שב"ש אומרים תאכל וב"ה אומרים לא תאכל אושפיזיניה דרב אדא בר אבהה הוו ליה הנך ביצים מיו"ט לשבת אתא לקמיה אמר ליה מאי לאמויניהו האידנא וניכליניהו למחר א"ל מאי דעתך רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן אפילו ר' יוחנן לא קא שרי אלא לגומעה למחר אבל ביומיה לא והתנאי ט' אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביו"ט אין מטלטלין אותה לא לבסות בה את הכלי ולא לסמוך בה כרעי המטה אושפיזיניה דרב פפא ואמרי לה ההוא גברא דאתא לקמיה דרב פפא הוו ליה הנך ביצים משבת ליום טוב אתא לקמיה א"ל מהו למכליניהו למחר אמר ליה זיל האידנא ותא למחר ט' דרב לא מוקי אמורא עלייה מיומא טבא לחבריה משום שכרות כי אתא למחר אמר ליה איבוי

מכין לשבת, ולא שבת ליו"ט. ור' יהודה משום ר' אליעזר מוקים להו לב"ה כרב דאסר. ואע"ג דר' יוחנן הוא בר פלוגתיה דרב, הא רב אדא בר אבהה ורב פפא עבדו רב.

מסקל לטרטא של תלמיס יבשות של תרומה שקיעסם בחמלם ככלי לשון הבאי ערים גדולות ובצורות בשמים. יו"ט הסמוך (לשבת) בין מלפניה בין מלאחריה, קיי"ל כרב דאמר נולדה בשבת אסורה ביו"ט וכן נולדה ביו"ט אסורה בשבת. ואקשינן לימא קסבר רב קדושה אחת, והאמר רב הלכה כר' זקנים הללו, והן רשב"ג ור' ישעאל בר' יוחנן

אליעזר דאמר ב' קדושות הן, ומפורש בפרק בכל מערבין, ופיקינן לעולם קסבר רב ב' קדושות הן, והא סבר לה (כרבא) (כתבת) דאמר והיה כיום הששי והכינו, חול מכן לשבת וליו"ט, ואין יו"ט

ד.

כב א ב ג מ"י פי"ד מהלכות תרומות הלכה ו:
בב ד מיי פי"א מהלכות יו"ט הלכה כ' ופ"ב הלכה ו' טו"ש"ע א"ח ט' תקי"ג סעיף צ וטו"ש"ע י"ד ט' קב סעיף א':
בר ה מיי פי"א שם הלכה י"ע סמג לאלוין סה עה טו"ש"ע א"ח ט' שכן סעיף ה' וס' תקינ סעיף ה':
בה ו מיי פי"ח מהלכות עירובין הלכה ח סמג ע"ש ח טו"ש"ע א"ח ט' תמ"ז סעיף ב':

רבינו הגנאל

דרסה בעיגול ואינו יודע באיזה עיגול דרסה. אוקמה רב פפה בספק ספיאקא, ולפיכך קתני דרבי הכל יעלו. ירושלמי א"ד בון וצריך להיות בכל עיגול שתי לטרין ועוד קציעות, כדי לבטל כל מקום שהיא אותה ליטרא של תרומה בליטרא ועוד של חולין. ועוד אמרו בתלמוד א"י במס' תרומות האו דתני ר' מאיר משום ר' יהושע אפילו היו שם ג' מאות פומין לא תעלה, הדא אמרה פומין עשאום כדרך שדרכו להימנות, הדא מסייעא לר' יוחנן דו אמר תניין אינון הדא מסייעא למרי' דברי ר' מאיר כל הדברים מקדשין, מסייע למ"ד דלעת אפילו אחת במאה אוסר. ובא רב אשי ופירק פירוק אחר, לעולם ספק יו"ט ספק חול היא מתנייתא דא, ודקאמרת אמאי ספיאק אסורה, הא קיי"ל כל ספיאק דרבנן לקולא, משום דהוי רב שמתו ומחורתיס דהו עצמו מותר, וכל כי האי גונא אפילו כורבנן לא בטיל. והא דתניא ביצה תאכל היא ואמה אפרוח וקליפתו, גוזמא, כלומר אינו דברים נכונים דקליפה לאו בת אכילה היא. ודברי הכל אפרוח בקליפתו קודם שיצא לאויר העולם אוסר. גוזמא הוא לשון הבאי כדגרסינן אמר שמואל בשלשה מקומות דברו חכמים לשון הבאי ואילו חזן גפן ותפוח ופרכות וכו'. אמר ר' ארי... דברי(ין) [הן] תורה לשון הבאי ערים גדולות ובצורות בשמים. יו"ט הסמוך (לשבת) בין מלפניה בין מלאחריה, קיי"ל כרב דאמר נולדה בשבת אסורה ביו"ט וכן נולדה ביו"ט אסורה בשבת. ואקשינן לימא קסבר רב קדושה אחת, והאמר רב הלכה כר' זקנים הללו, והן רשב"ג ור' ישעאל בר' יוחנן

אליעזר דאמר ב' קדושות הן, ומפורש בפרק בכל מערבין, ופיקינן לעולם קסבר רב ב' קדושות הן, והא סבר לה (כרבא) (כתבת) דאמר והיה כיום הששי והכינו, חול מכן לשבת וליו"ט, ואין יו"ט

מכין לשבת, ולא שבת ליו"ט. ור' יהודה משום ר' אליעזר מוקים להו לב"ה כרב דאסר. ואע"ג דר' יוחנן הוא בר פלוגתיה דרב, הא רב אדא בר אבהה ורב פפא עבדו רב.

מסקל לטרטא של תלמיס יבשות של תרומה שקיעסם בחמלם ככלי לשון הבאי ערים גדולות ובצורות בשמים. יו"ט הסמוך (לשבת) בין מלפניה בין מלאחריה, קיי"ל כרב דאמר נולדה בשבת אסורה ביו"ט וכן נולדה ביו"ט אסורה בשבת. ואקשינן לימא קסבר רב קדושה אחת, והאמר רב הלכה כר' זקנים הללו, והן רשב"ג ור' ישעאל בר' יוחנן

אליעזר דאמר ב' קדושות הן, ומפורש בפרק בכל מערבין, ופיקינן לעולם קסבר רב ב' קדושות הן, והא סבר לה (כרבא) (כתבת) דאמר והיה כיום הששי והכינו, חול מכן לשבת וליו"ט, ואין יו"ט

^[1] מוס' ישנים, ט' תוס' דמלתין

^[2] פ"א העדיות פ"ג, א' תוספ' עדיות פ"ג, ד' נלקמן ו:א, ה' ועידותין

^[3] לה:י, ו' שם, ז' ומוספתא פ"א, ח' לעיל ג: שבת מגב, ימרא, ט' ק"א גם את

^[4] הכן, ט"ז, ט' דף ו:א, ט' לעיל ב:א, ט' דף ו:א, ט' לעיל ב:

^[1] מוס' הא"ש סוטה מו: ד"ה סוטה דל

^[2] לענין אפרוחים, דבעודה במעי אמה אינה

^[3] ראויה לגדל אפרוח עד שתצא לחורן, וא"כ איבא

^[4] הכנה. מפ"ט

^[5] שי"ד לעמוד קודם

^[6] ורגו' כו"ק ידלקו

^[7] דלא צטלי דקדמי טעמא שהיה

^[8] ר' מילא אומר כל שדריכו לנתות מקדש את המעטב עמו ואין צטל ברוב, שכלא

^[9] הכרס דברי שאין ממין טעלין בלחם ומתאים, כלחמא בנספחים גלגלי

^[10] עוברין (מה: מן המלחים יחולקין מה) ממונה שני מלחם שנשמרו כגור, מין

^[11] לעלה וכלא הכרס שנטלים במלחים יבשות

^[12] א. יעלו בלחתי ומאחים

^[13] זו היא עליית ערלה וכלא הכרס דמזומה עולה בלחתי ומא, ויזין שפסל את

^[14] האיסור, שאסורו איסור הנאה, כפל את העליה, הכי מילא לה נספחי גבי

^[15] מכל חלב את מקדשו ממנו, דמשתעי במזומת מעבר שהיא אחד ממלח וקרי לה מקדשו, ומשתעי שמקדשו מקדש את